

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslagene Nr. 1—17 og 19
vedtoges uden Afstemning.

Lovforslaget, saaledes ændret,
vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Be-
handling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov
vedrørende Afholdelse af Folkeafstemning om
Dødsstraffens Genindførelse.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3093; Forelæggelsen findes i Tidenden Sp. 3035).

Sagen sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Zahle): Den højt-
ærede Formand har sat Forslag til Lov
vedrørende Afholdelse af Folkeafstemning om
Dødsstraffens Gennemførelse til første Be-
handling. Det er altsaa Spørgsmaalet om
Genindførelse af Dødsstraffen; vi skal be-
handle her. Jeg skal i den Anledning bringe
i Erindring, at da det Lovforslag, som blev
til Straffeloven af 1930, var til Behandling
her i Rigsdagen, blev der, som man vil
erindre — det er jo ikke saa længe siden —,
i begge Ting stillet Ændringsforslag gaaende
ud paa Bibeholdelse af Dødsstraffen, men
disse Ændringsforslag blev forkastet, i Folke-
tinget med 90 Stemmer mod 45, i Lands-
tinget med 42 Stemmer mod 26.

Formelt kunde Afskaffelsen af Døds-
straffen ved den nye Straffelov synes at
betyde en væsentlig Formildelse af Sam-
fundets Indstilling over for Forbryderne,
idet Straffeloven af 1866 hjemlede Anven-
delse af Dødsstraf for adskillige Forbry-
delser, ja, i 3 Tilfælde, nemlig overlagt
Drab, de groveste Former for Landsfor-
ræderi og de groveste Former for Højfor-
ræderi, endog som den eneste mulige Straf.
I Virkeligheden var Dødsstraffen dog for
længst afskaffet i Praksis. I Tiden fra 1866

til 1930 blev der ganske vist afsagt 73 Døds-
domme, men af disse blev kun 4 eksekveret,
nemlig 1 i 1869, 1 i 1880, 1 i 1882 og 1 i
1892. Da den nugældende Straffelov traadte
i Kraft i 1933, var der saaledes i 40 Aar
ikke eksekveret nogen Dødsstraf, uagtet der
naturligvis ogsaa i dette lange Tidsrum var
begaaet Forbrydelser, for hvilke Loven
foreskrev Anvendelse af Dødsstraf. I Tiden
før Straffeloven af 1866 kendtes Dødsstraf
i langt flere Tilfælde. Saa sent som i 1865
maatte den danske Højesteret dømme 5
Personer til Baal og Brand for Omgængelse
med Dyr, fordi Loven ikke kendte nogen
anden Straf derfor.

Indskrænkningen af det Omraade, hvor
Dødsstraffen kunde anvendes, er ikke sær-
lig for Danmark. Overalt er Bevægelsen
gaaet den samme Vej: i ældre Tid den kva-
lificerede Dødsstraf med forudgaaende Lem-
læstelse, senere den blotte Berøvelse af Livet
og endelig, som det sidste Stadium, repræsen-
teret af de moderne Straffelove, fuldstændig
Opgivelse af Livsstraffen, og dette Skridt er
taget i langt flere Lande, end man skulde
ane efter den ærede Ordfører for Forslags-
stillerne (Kristen Amby)s Udtalelser.

I den faktiske Ophævelse af Livs-
straffen ligger ikke, som man ofte hører det
fremstillet, en moderne Tids misforstaaede
Humanitet over for Forbryderne, men en
Erkendelse af, at man ved Dødsstraf ikke
opnaar mere end uden denne Straf. I
Italien ophævede man Dødsstraffen i 1889,
uden at dette betød nogen Forøgelse af
Kriminaliteten, tværtimod sank Antallet
af Domfældelser for Drab i Løbet af 30 Aar
til Halvdelen af det aarlige Gennemsnit for
Aarene 1880—1889, og Udkastet af 1921
til den nye italienske Straffelov indeholdt
ikke Bestemmelser om Dødsstraf, netop
under Henvisning til de i de sidste 30 Aar
gjorte Erfaringer. Dette er nok værd at
mærke sig. I Finland er, bortset fra Re-
volutionens og Borgerkrigens Tid, ingen
Dødsstraf eksekveret siden 1826, i Belgien
ikke siden 1863. I Norge er Dødsstraffen
afskaffet siden 1905 og i Sverige siden 1921,
i Holland siden 1870. I Østrig blev Døds-
straffen afskaffet 1919, i Portugal 1867;
og Udviklingen er ikke standset; den nye
lettiske Straffelov af 1933 kender ikke Døds-
straffen, og den tjekkoslovakiske Straffelov
af 1934 giver Adgang til at idømme Fæng-